

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 015631 14 U
Sarajevo, 12.02.2016.godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Branimira Orašarin, kao predsjednika vijeća, Jadranke Brenjo i Željke Krmek, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Natalije Peštović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Agencija za finansijske, informatičke i posredničke usluge d.d. Sarajevo, sa sjedištem na adresi Ložionička broj 3, Sarajevo, protiv rješenja broj: 01-26-2-022-37-II/13 od 18.02.2014. godine, tuženog Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine, Radićeva broj 8, Sarajevo, u upravnoj stvari zloupotrebe dominantnog položaja, na sjednici održanoj dana 12.02.2016.godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženo Konkurencijskog vijeća BiH, broj i datum naveden u uvodu presude, u tački 1. dispozitiva utvrđeno je da je privredni subjekt Agencija za finansijske, informatičke i posredničke usluge d.d. Sarajevo, zlopotrijebila dominantan položaj na relevantnom tržištu pružanja finansijskih, informatičkih i posredničkih usluga na području Federacije Bosne i Hercegovine, primjenom različitih uslova za istu ili sličnu vrstu poslova iz člana 10. stav 2. tačka c) Zakona o konkurenciji i zaključivanjem ugovora, kojima se uslovljava da druga strana prihvati dodatne obaveze koje po svojoj prirodi ili prema trgovačkom običaju nemaju veze sa predmetom takvog ugovora iz člana 10. stav 2. tačka d) Zakona o konkurenciji, te je tačkom 2. rješenja naloženo Agenciji da zaključi ugovor o poslovnoj saradnji sa privrednim subjektom Tron Systems d.o.o. Sarajevo, pod uslovima jednakim za sve privredne subjekte na relevantnom tržištu, u roku od 30 dana od dana prijema rješenja i dostavi Konkurencijskom vijeću na uvid dokaze o izvršenju. Osim toga tačkom 3. osporenog rješenja zabranjuje se Agenciji svako buduće postupanje opisano pod tačkom 1. rješenja, kao i svako drugo postupanje na relevantnom tržištu koje bi privredne subjekte ili fizička lica dovelo u nepovoljan položaj na relevantnom tržištu. Konačno tačkom 4. dispozitiva rješenja Agenciji je zbog kršenja Zakona o konkurenciji izrečena novčana kazna u iznosu od 22.000,00 KM i naloženo da privrednom subjektu Tron Systems d.o.o. Sarajevo, plati troškove postupka u ukupnom iznosu od 1.912,60 KM.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužitelj je osporio pravilnost rješenja Konkurencijskog vijeća iz razloga što u aktu nije primijenjen, odnosno nepravilno je primijenjen Zakon, odnosno propis zasnovan na Zakonu, u upravnom postupku nije postupljeno po pravilima postupka, činjenično stanje nije potpuno i pravilno utvrđeno, te zbog toga što je tuženi prekoračio granice ovlaštenja koja su mu data pravnim propisima i iskoristio ih suprotno cilju zbog kojeg su mu data. U odnosu na prigovor tužbe da činjenično stanje nije uopšte ili pravilno utvrđeno, navodi da tuženi u spornom rješenju vrlo površno obrazlaže kako je utvrđeno predmetno relevantno tržište i dominantan položaj tužitelja na istom, bez utvrđivanja koliki je tržišni udio tužitelja na relevantnom tržištu, niti je određeno koliki je tržišni udio poslovnog subjekta Agencije za pružanje informatičkih i posredničkih usluga d.d. Mostar („AFIP“) na relevantnom tržištu. U tački 7. pobijanog rješenja se navodi da ugovor o prodaji finansijskih izvještaja nije zaključen sa podnosiocem zahtjeva i da nije utvrđeno zbog čega. Istovremeno je utvrđeno da je sa poslovnim subjektom „TEC“ d.o.o. Sarajevo zaključen ugovor o poslovnoj saradnji i ugovor o nabavci usluga istraživanja i razvoja, ali opet nije utvrđena suština i osnov za zaključivanje ugovora. Daljim navodima ukazuje na povrede postupka koje vidi u propuštanju tuženog da obrazloži razloge za utvrđivanje odlučnih činjenica, te dovod u vezu opisanu povredu sa odredbama člana 9. i 13. Zakona o upravnom postupku, što je sve imalo za posljedicu da rješenje nema sve obavezne elemente koji su određeni članom 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku. Također smatra da je tuženi odbio dokazne prijedloge tužitelja, a da pri tome nije detaljno obrazložio odluku o odbijanju tih prijedloga u rješenju, što predstavlja povredu upravnog postupka, te dodaje da je neke od navoda tužitelja tuženi konstatovao u pobijanom rješenju, a neke ne, pa je nejasno da li je cijenio i ako jeste na koji način bilo koji od navoda i dokaza tužitelja. Nadalje, smatra da je tuženi propustio da navede da li je uopšte i ako jeste na koji način cijenio bilo koji od navoda i dokaza koje je iznio tužitelj, pa smatra da je takvo propuštanje tuženog da cijeni relevantne dokaze i navode dovelo do netačnog utvrđenja činjeničnog stanja. U odnosu na zaključak u pogledu relevantnog tržišta navodi da je dana 01.12.2011. godine stupio na snagu Zakon o finansijsko-informatičkoj agenciji („Zakon o FIA“) i da isti predviđa uspostavljanje nove agencije – Finansijsko-informatičke agencije („FIA“) i prestanak rada postojećih Agencije za finansijske, informatičke i posredničke usluge d.d. Sarajevo („AFIP“) i Agencija za pružanje finansijskih, informatičkih i posredničkih usluga d.d. Mostar („FIP“). Prema Zakonu o FIA u prelaznom periodu tužitelj je vršio funkciju FIA, do njenog formiranja, kada je ista preuzela sva prava, obavezu, imovinu i zaposlenike AFIP i FIP. Provedba Zakona o FIA nameće brojna ograničenja rukovodstvima AFIP i FIP, a tuženi nije primijenio u rješenju jasne i detaljne kriterijume za ocjenu i definisanje relevantnog tržišta koji su navedeni u članu 3. Zakona, kao i prateću Odluku o utvrđivanju relevantnog tržišta. Smatra da, bez pravilno definisanog relevantnog tržišta, nije moguće pravilno definisati bilo kakav položaj tužitelja na takvom tržištu. Nadalje ističe da Zakon o FIA u članu 10. stav 2. tačka 6. predviđa obavezu FIA da usvoji Pravila o ustupanju podataka pravnim i fizičkim licima i načinu njihovog korištenja, pa je usvajanjem Pravila tužitelj samo ispunjavao svoje zakonske obaveze, a tuženi je i pored svoje zakonske obaveze odbio da izda mišljenje u vezi sa usklađenošću Pravila sa Zakonom i odugovlačio sa donošenjem odluke u vezi sa istim, Pravila su dostavljena tuženom na ocjenu prije pokretanja postupka od strane podnosioca zahtjeva, što ukazuje na savjesnost tužitelja i potpuno isključuje mogućnost da je tužitelj usvajajući Pravila imao za cilj ograničavanje, sprečavanje i

narušavanje tržišne konkurencije. Tvrdi da tuženi nije pravilno primjenio ni odredbe Zakona ni Odluke o tržištu, te se poziva na član 3. Zakona i Odluku o tržištu. Smatra da je tuženi pogrešno zaključio da se u predmetnom slučaju radi o istoj ili sličnoj vrsti posla kada su u pitanju „TEC“ d.o.o. Sarajevo i podnosilac zahtjeva, iz razloga što u slučaju dva ugovora koja je tužitelj zaključio sa poslovnim subjektom „TEC“ d.o.o. Sarajevo radi se o potpuno specifičnom poslu – razvoju softvera i zajedničkoj proizvodnji USB stick-a na koji se pohranjuju podaci iz skraćenih pregleda izvještaja, a tužitelj je sa poslovnim subjektom „TEC“ d.o.o. Sarajevo ušao u zajednički poslovni poduhvat, te su finansijski izvještaji ovom poslovnom subjektu dati na raspolaganje samo s ciljem razvoja ovog zajedničkog proizvoda, koji su dalje prodavali zajednički tužitelj i poslovni subjekat „TEC“ d.o.o Sarajevo. Dalje navodi da nije odbio zaključenje ugovora sa podnosiocem zahtjeva već je istom najprije odgovorio da će zaključivanje ugovora biti moguće nakon što pribavi mišljenje Konkurencijskog vijeća BiH, a nakon što je podnosilac zahtjeva ponovo tražio zaključenje ugovora (ovaj put pod „povoljnijim uvjetima“), istom je sugerisano da predloži određenu uslugu opisanu u članu 18. Pravila, koju će tužitelj razmotriti i eventualno sa njim zaključiti ugovor pod povoljnijim uvjetima. Dalje navodi da tuženi u svom rješenju nije obrazložio primjenom kojih kriterija, odnosno metoda mu je izrečena novčana kazna od 22.000,00 KM, a kada obrazlaže visinu kazne, tuženi je samo prepisao odredbu člana 52. Zakona uz dodavanje „otežavajuće okolnosti“ prethodne kazne izrečene tužitelju. Smatra da prilikom odmjeravanja kazne nije obrazložio koji stepen namjere je eventualno postojao kod tužitelja, nije uzeo u obzir činjenicu da je podnosilac zahtjeva imao mogućnost da sa tužiteljem sklopi ugovor pod opštim uslovima, nije uzeo u obzir činjenicu da je tužitelj poslao dopis podnosiocu zahtjeva u kojem ga obavještava da je temeljem drugog rješenja Konkurencijskog vijeća BiH, tužitelj ukinuo odredbu člana 18. Pravila, te da se ugovor može zaključiti pod primjenom odredbi Pravila, niti je uzeo u obzir trajanje povrede. Konačno predlaže da Sud donese presudu kojom će usvojiti tužbu i poništiti rješenje Konkurencijskog vijeća BiH br. 01-26-2-022-37-II/13 od 18.02.2014. godine.

U odgovoru na tužbu tuženo Konkurencijsko vijeće BiH je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost pobijanog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH (Službeni glasnik BiH broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu proizilazi da je tuženi organ zaprimio zahtjev privrednog subjekta „Tron systems“ d.o.o. Sarajevo protiv Agencije za finansijske, informatičke i posredničke usluge d.d. Sarajevo u daljem tekstu: AFIP), radi utvrđivanja zloupotrebe dominantnog položaja protivno odredbama člana 10. stav 2. tačka c) i d) Zakona o konkurenciji. Podnosilac je u svom zahtjevu naveo činjenično stanje i okolnosti koje su osnov za podnošenje zahtjeva tako da je navedeno da je AFIP Odlukom Vlade Federacije BiH broj 567/04 od 16.12.2004.g. („Službene Novine Federacije BiH“ br. 74/04) o načinu predaje i obrade računovodstvenih iskaza o uspješnosti poslovanja pravnih lica u Federaciji BiH, jedini ovlašten da zajedno sa Agencijom za pružanje informatičkih i posredničkih usluga d.d. Mostar vrši prijem računovodstvenih iskaza o uspješnosti poslovanja pravnih lica u Federaciji BiH u cilju njihove obrade i analize. Odlukom je propisano da su obje Agencije dužne da ustupe podatke iz računovodstvenih iskaza nadležnim organima i drugim korisnicima na njihov zahtjev i

uz naknadu, pa je o tom i ponudilo dokaze. Nadalje tuženi je u postupku, primjenom člana 3. Zakona o konkurenciji, odredbi člana 4. i 5. Odluke o utvrđivanju relevantnog tržišta, te odredbi člana 6. i 7. Odluke o ustupanju podataka iz računovodstvenih iskaza, utvrdio da se podnosilac zahtjeva u mjesecu aprilu 2013. godine obratio AFIP-u sa zahtjevom za zaključenje Ugovora o saradnji, da je privredni subjekt AFIP obavijestio podnosioca zahtjeva da su do daljnjeg obustavili predaju podataka iz registra finasijskih izvještaja dok im Konkurencijsko vijeće ne dostavi stručno mišljenje o Pravilima o ustupanju i načinu korištenja podataka, te da je privredni subjekt AFIP imao u to vrijeme sa privrednim subjektom TEC d.o.o. Sarajevo zaključen Protokol o učešću u zajedničkom proizvodu (dana 21.04.2011.godine), Ugovor o poslovnoj saradnji i Izjavu o povjerljivosti informacija (dana 24.04.2011.godine) i Ugovor o nabavci usluga istraživanja i razvoja (dana 14.11.2012.godine). Osim toga, iz spisa predmeta proizilazi da je na osnovu Ugovora saradnji privrednom subjektu TEC d.o.o. Sarajevo omogućena dostupnost kompletne baze godišnjih finasijskih izvještaja AFIP-a, da se podnosilac zahtjeva dana 03.09.2013.godine obratio AFIP-u sa zahtjevom za pristup registru finasijskih izvještaja FBiH, i to pod istim uslovima pod kojima su podaci ustupljeni Agenciji TEC d.o.o. Sarajevo, da je u odgovoru na zahtjev dana 30.09.2013.godine privredni subjekt AFIP obavijestio podnosioca zahtjeva da se u skladu sa članom 18. Pravila o ustupanju i korištenju podataka pod povoljnijim uslovima mogu sklopiti ugovori sa naručiocem podataka pod uslovom, da protučinidba za ustupanje tih podataka nije novčana naknada već usluge kojima se unapređuje i usavršava proces prijema, obrade, kontrole i dostave podataka iz finasijskih izvještaja pravnih lica sa područja Federacije BiH. Nadzorni odbor privrednog subjekta AFIP donio je Pravila o ustupanju i korištenju podataka, kao opće principe prilikom zaključenja ugovora o poslovnoj saradnji za ustupanje, preuzimanje i korištenje podataka iz finasijskih izvještaja, te naveo da član 18. definiše da se pod povoljnijim uslovima mogu sklopiti ugovori sa naručiocem, pod uslovom da isti kao protučinidbu nudi usluge kojima se unaprijeđuje i usavršava proces prijema, obrade, kontrole i dostave podataka, istraživanje i zaštite u procesu distribucije podataka, razvoj aplikacija za prijem, obradu i kontrolu istih, te ugovori koji za predmet imaju kreiranje i prodaju zajedničkog proizvoda, i konačno da je u posmatranom vremenskom periodu AFIP imao zaključen ugovor o saradnji sa Agencijom TEC, društvo za finasijsko-poslovni konsalting i usluge d.o.o. Sarajevo; Hypo Alpe-Adria Bankom d.d. Mostar, Vanjskotrgovinakom komorom BiH i Ministarstvom privrede Bosansko-podrinjskog kantona, kao i da je jedino Agencija TEC sa AFIP-om imala zaključen ugovor o poslovnoj saradnji na neodređeno vrijeme.

Naime, tokom postupka koji je vođen utvrđeno je da je podnosilac zahtjeva tražio da sa privrednim subjektom AFIP zaključi ugovor o poslovnoj saradnji što je AFIP odbio sa obrazloženjem da ugovore o poslovnoj saradnji neće zaključiti dok od Konkurencijskog vijeća ne dobije mišljenje povodom upućenog upita, dok je istovremeno AFIP imao zaključen ugovor sa privrednim subjektom TEC d.o.o. Sarajevo, čime je prema zaključku tuženog Konkurencijskog vijeća, podnosilac zahtjeva „Tron systems“ d.o.o. Sarajevo stavljen u neravnopravan položaj u odnosu u smislu člana 10. stav 1. tačka c) Zakona o konkurenciji. Nadalje, analizirajući član 18. Pravila o ustupanju i korištenju podataka pod povoljnijim uslovima, Konkurencijsko vijeće je zaključilo da je odredbom člana 18. Pravila omogućeno privrednom subjektu AFIP da pod povoljnijim uslovima od odredaba Pravila zaključuje ugovor sa odabranim privrednim subjektima dovodeći tako u nepovoljniji položaj

veliki broj privrednih subjekata koji ne mogu ispuniti dodatno postavljene uslove, te tako ostvariti povoljnije uslove za sklapanje ugovora, što je također u suprotnosti sa odredbama Zakona o računovodstvu i reviziji u Federaciji BiH, kojima je propisano da je ovlaštena institucija (privredni subjekt AFIP) dužna svoje podatke dostavljati svim pravnim i fizičkim licima bez nametanja ograničenja, odnosno, dodatnih uslova. Kod činjenice da AFIP ima dominantan položaj na relevantnom tržištu, te s obzirom da kao ovlaštena institucija ne može propisivati različite/dodatne uslove pristupa svojim podacima, što znači da svi potencijalni privredni subjekti /fizička lica moraju imati iste uslove, uključujući i uslove za zaključivanje u govora o poslovnoj saradnji, Konkurencijsko vijeće je zaključilo da je provođenjem odredbe člana 18. Pravila privredni subjekt AFIP prekršio odredbe Zakona, člana 10. stav 2. tačka d) time što je zaključivao sporazume kojima se uslovljava druga strana da prihvati dodatne obaveze koje po svojoj naravi ili prema trgovinskom običaju nemaju veze s predmetom takvog sporazuma. Ovo posebno kada se uzme u obzir da član 45. stav 1. i 2. Zakona o računovodstvu i reviziji u FBiH obavezuje ovlaštenu instituciju da podatke iz preuzetih finansijskih izvještaja obrađuje na način koji je prikladan za ocjenu imovinskog, prinostnog i finansijskog položaja pravnih lica, te da su predmetni podaci javni i dostupni svim pravnim i fizičkim licima. Što se tiče zahtjeva za donošenjem privremene mjere iz člana 40. Zakona, Konkurencijsko vijeće je ocijenilo da se nisu stekli uslovi za donošenje takve mjere, jer u vrijeme podnošenja zahtjeva Konkurencijsko vijeće nije moglo utvrditi preliminarnu povredu u smislu člana 40. stav 1. Zakona o konkurenciji, koja bi mogla kratkoročno štetno uticati na pojedine privredne subjekte, niti je tužitelj dokazao da je određivanje takve mjere opravdano.

Po ocjeni ovog vijeća pravilno je tužena postupila kada je utvrdila da je AFIP d.d. Sarajevo, zloupotrijebila svoj dominantan položaj na tržištu pružanja finansijskih, informatičkih i posredničkih usluga na području Federacije BiH, u smislu odredbi člana 10. stav 2. tačka c) i d) Zakona o konkurenciji, time što je zaključivanjem ugovora o poslovnoj saradnji na neodređeno vrijeme sa privrednim subjektom TEC d.o.o. Sarajevo, a istovremeno odbijajući da takav ugovor zaključi sa podnosiocem zahtjeva zloupotrijebila dominantni položaj primjenjujući različite uslove za istu ili sličnu vrstu poslova s ostalim stranama, i zaključivanjem ugovora kojima se uslovljava da druga strana prihvati dodatne obaveze koje po svojoj prirodi ili prema trgovačkom običaju nemaju veze sa predmetom takvog ugovora čime je podnosioca zahtjeva privrednog subjekta „Tron systems“ d.o.o. Sarajevo dovela u neravnopravan i nepovoljan konkurentski položaj. Također, pravilno je tužena odlučila kad je naložila AFIP d.d. Sarajevo da u roku od 30 dana od dana prijema rješenja zaključi ugovor o poslovnoj sa privrednim subjektom „Tron systems“ d.o.o. Sarajevo pod uslovima jednakim za sve privredne subjekte na relevantnom tržištu, kao i da u ostavljenom vremenskom roku dostavi na uvid Konkurencijskom vijeću dokaze o izvršenju obaveze iz ovog rješenja. Pravilno je postupljeno i kada je odbijen zahtjev AFIP d.d. Sarajevo za donošenje privremene mjere u smislu člana 40. Zakona, a kako je to i obrazloženo, te konačno je pravilna i odluka o troškovima postupka podnosioca zahtjeva.

Zaključak Konkurencijskog vijeća je pravilan i zakonit, jer se zasniva na činjenicama koje su utvrđene u postupku koji je vođen, pri čemu istaknuti tužbeni prigovori nisu osnovani, jer ne proizilaze iz utvrđenog činjeničnog stanja i izvedenih dokaza. Naime, odredbama člana 3. Zakona o konkurenciji („Službeni glasnik BiH“ broj: 48/05 do 80/09) regulisano je utvrđivanje relevantnog tržišta. Nadalje,

odredbama člana 4. i 5. Odluke o utvrđivanju relevantnog tržišta („Službeni glasnik BiH“ broj: 18/06) regulisano je da se relevantno tržište određuje kao tržište određenih proizvoda ili usluga, koje su predmet obavljanja djelatnosti privrednih subjekata na određenom geografskom području, a relevantno tržište proizvoda obuhvata sve proizvode koje potrošači ili korisnici smatraju međusobno zamjenjivim. Obzirom da je 01.12.2011.godine na snagu stupio Zakon o FIA (Službene novine Federacije BiH broj: 80/11), te da u skladu sa članom 44. ovog Zakona privredni subjekti AFIP i FIP vode Registar finasijskih izvještaja pravnih lica određeno da su tužitelj i FIP jedine koje su ovlaštene da vrše prijem računovodstvenih iskaza o uspješnosti poslovanja pravnih lica u Federaciji BiH u cilju njihove obrade i analize. Osim toga i Odlukom Vlade Federacije BiH br. 567/04 od 16.12.2004.g. („Sl.novine F BiH“ br. 74/04) određeno je da su tužitelj i Agencija za pružanje informatičkih i posredničkih usluga d.d. Mostar jedine koje su ovlaštene da vrše prijem računovodstvenih iskaza o uspješnosti poslovanja pravnih lica u Federaciji BiH u cilju njihove obrade i analize i da su naprijed navednim propisima iste stavljene u dominantan položaj na relevantnom tržištu, tužena je kao relevantno tržište odredila upravo tržište finasijskih, informatičkih i posredničkih usluga, što je ujedno i predmet obavljanja djelatnosti tužitelja. Slijedom navedenog, dokazi spisa, posebno ugovori zaključeni sa drugim privrednim subjektima, upućuju na zaključak da je tužitelj u svom djelovanju na relevantnom tržištu primjenjivao različite uslove za istu ili sličnu vrstu poslova sa ostalim stranama, čime ih je doveo u neravnopravan i nepovoljan konkurentski položaj, što je Zakonom o konkurenciji i odredbama člana 10. stav 2. tačka c) određeno kao zabranjeno konkurencijsko djelovanje, odnosno zloupotreba dominantnog položaja. Dakle, prigovori tužitelja da je tuženi organ nepravilno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje nije osnovan, jer ne postoji protivrječnost u pogledu utvrđenih činjenica, pa i po ocjeni ovog suda utvrđeno činjenično stanje ima podlogu u rezultatima provedenog postupka, te je izveden pravilan zaključak o bitnim činjenicama na koje je pravilno primjenjen materijalni propis. Iz navedenih ugovora vidljivo je da je tužitelj primjenjivao različite uslove za istu ili sličnu vrstu poslova sa ostalim stranama, a čime ih je doveo u neravnopravan i nepovoljan konkurentski položaj a što je Zakonom o konkurenciji i odredbama člana 10. stav 2. tačka c. utvrđeno kao zabranjeno konkurencijsko djelovanje, odnosno zloupotreba dominantnog položaja

Neosnovani su navodi koji se odnose na povrede postupka člana 200. stav 2. u vezi sa članom 9. i 13. Zakona o upravnom postupku BiH (Zakona o upravnom postupku BiH (Službeni glasnik BiH broj: 29/02 12/04, 88/07, 93/09 i 41/13) s obzirom da osporeno rješenje sadrži sve elemente koji su određeni Zakonom (član 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku), a kod činjenice da je iz pobijanog rješenja jasno da je tuženi u potpunosti ispoštovao odredbe člana 9. i 13. Zakona o upravnom postupku. Također, s tim u vezi neosnovani su navodi da tuženi nije cijenio činjenicu da podnosilac zahtjeva neovlašteno distribuira ukradene podatke iz finasijskih izvještaja za 2012.godinu, jer takvi navodi mogu eventualno biti predmet krivičnog, a ne upravnog postupka pred Konkurencijskim vijećem, u kojem se odlučuje o povredi Zakona o konkurenciji. Ne stoji navod tužitelja da je tuženi dužan obrazložiti svaki pojedinačni navod stranaka, odnosno, navesti na koji ga način cijeni, tj. zašto ga smatra bitnim ili nebitnim za utvrđivanje činjeničnog stanja, jer upravo suprotno ovom prigovoru obrazloženje rješenja sadrži dovoljne i suštinske navode stranaka.

Suprotno prigovoru tužbe pravilno je Konkurencijsko vijeće odlučilo o visini izrečene novčane kazne. Naime, pri izricanju novčane kazne, polazeći od nesporne činjenice da je AFIP prekršio odredbe člana 10. stav 2. tačke c) i d) Zakona Konkurencijsko vijeće je izreklo novčanu kaznu u iznosu od 22.000,00 KM, što predstavlja 0,93% ukupno ostvarenog prihoda za 2012.godinu koji je iznosio 2.368.316,00 KM. Prilikom određivanja visine novčane kazne tuženi je uzeo u obzir da se radi o ponovljenoj povredi zakona od strane privrednog subjekta AFIP, budući da je Konkurencijsko vijeće u postupcima koji su vođeni, prvi koji je okončan rješenjem broj: 01-04-26-009-36-II/08 od 11.09.2008.godine i drugi rješenjem broj: 02-26-2-05-52-II/13 od 16.12.2013.godine utvrdilo da je privredni subjekt AFIP, zloupotrijebio svoj dominantan položaj na relevantnom tržištu (povreda člana 10. stav 2. tačka c) i d) Zakona o konkurenciji). U pogledu izrečene novčane kazne, Sud nalazi da je ista u skladu sa propisima iz člana 46. stav 3. tačka d) Zakona o komunikacijama, tako da izrečena novčana kazna od 22.000,00 KM, odgovara težini prekršaja i u srazmjeri je sa zapriječenom novčanom kaznom za tu vrstu prekršaja. Razlozi za takvu odluku su detaljno dati u obrazloženju osporenog upravnog akta, koje razloge prihvata i ovaj sud.

U osporenom rješenju navedeni su razlozi o odlučnim činjenicama i o dokazima provedenim u postupku, pa tužitelj neosnovano u tužbi ističe prigovor povrede pravila postupka. Pobijano rješenje doneseno je na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pravilne primjene materijalnog prava, pri čemu nije počinjena povreda postupka u donošenju konačnog upravnog akta, radi čega je tužbu tužitelja trebalo odbiti.

Ostale tužbene navode Sud je cijenio, ali je našao da ih nije potrebno posebno obrazlagati obzirom da nisu od uticaja na valjanost odluke, a vezani su za odluku o glavnoj stvari.

Imajući u vidu navedeno, Sud je primjenom odredaba člana 37. stav 1. ZUP-a donio odluku kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Natalija Peštović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Branimir Orašanin